

1

Dışarıdan soğuk hava gelince içim titredi. Bu da neyin nesi der gibilerden sağa sola bakındım. Meğerse pencere aralık kalmış biraz, fırlayıp kapattım hemen. Ancak elimin ayarını iyi yapamamış olmalıyım ki canı yanmış gibi “Ahh!” diye bağırdı pencere. “Sus!” dedim yavaşça. Sustu.

Ön tarafta oturanlar irkildi, kafalarını çevirip ters ters baktılar. Her birinin gözleri çakmak çakmaktı. Baktım ki pabuç pahalı, alttan almaya karar verdim. Affedersiniz anlamında ellerimi kaldırdım. Tam yerime oturacağım sırada “Kırsaydın bari!” dedi arkamdaki. Bak şimdi! Gel de sinirlenme. Birdenbire döndüm ve çocuğun üzerine doğru eğildim. Dudaklarımı da öyle bir büzdüm ki aynaya baksam iğrenç görüntümden ben bile tiksiniirdim herhalde. Üst dudağım burunuma değdi degecekti. O buruşuk yüzle öylece

durup gözlerinin içine baktım. Dilimi de çıkardım azıcık. Ozan'dı adı, akıllı çocuktü. Uğraşmak istemedi benimle. Başını öte yana çevirdi. Derin bir soluk alıp verdi. Bu sırada kapı açıldı ve öğretmenimiz sınıfa girdi. Herkes ayağa dikildi. Ben de apar topar yerime geçtim.

“Günaydın çocuklar!” dedi Burcu Hanım, masasına doğru yürürken. Biz de her zamanki ıġlıġımızı attık:

“Günaydın öğretmenim!”

“Oturun.”

Oturduk. Masaların ayakları, sandalyelerin birleşme yerleri gıcırdadı. Defter, kitap hışırtıları kapladı sınıfı. Tam ortalık durulmuştu ki Binnaz'ın kulak tırmalayan sesi geldi arkalardan bir yerlerden:

“Öğretmenim! Öğretmenim! Canan bugün de gelmedi öğretmenim!”

Burcu Hanım, Binnaz'ın dediklerini duymamıştı sanki. Çantasını ağır ağır açtı, birkaç kitap çıkardı içinden, bir de mini bilgisayar. Hepsini masaya güzelce yerleştirdikten sonra kafasını kaldırdı. Gözlerini iyice kıs-tı. Kimseyi tanımıyormuş gibi bakışlarını sınıfın içinde gezdirdi. “Eyvah!” dedik içimizden, “Durum kötü!” Sinirlenince böyle şeyler yapardı çünkü. Gözleriyle Binnaz'ı arıyordu. Bulmasını bekledik. Buldu.

“Bana bak,” dedi buz gibi bir sesle, “birinin yokluğu böyle müjde verir gibi söylenmez. İki gündür aynı şeyi yapıyorsun ve ben bundan hiç hoşlanmıyorum Binnaz. Tamam mı?”

Sözlerinin son bölümünde düpedüz bağırmıştı. Hepimiz korktuk. Isıtıcılar bir an için çalışmadı sanki. Binnaz'a baktık birer ikişer. O şımarık kızın kızarıp bozarmasını hep birlikte izledik. Onca gözün üzerinde gezinmesi zavallının dengesini bozmuştu. Çıkar yolu kitabının sayfalarını sertçe karıştırmakta buldu. Kâğıt hışırtısının arkasına gizlenmeye çalışıyor gibiydi. Acıdım haline. "Ah Binnaz!" diye geçirdim içimden, "Böyle densizlikleri neden yaparsın bilmem ki. Üstelik Canan'ı da sevmezsin. Öğretmen seni bu yüzden tersledi işte. Anla artık."

Günlerden çarşambaydı. Aralık ayındaydık. Binnaz'ın zor anlarını daha fazla görmemek için bakışlarımı dışarıya kaydurdum. Başkaları da benim gibi yaptı mı, bilmiyorum. İki gündür yağan yağmur, yerini güneşli ama serin bir havaya bırakmıştı. Küçük bir kasabada yaşıyorduk. Binaların dış duvarları, ağaçların yaprakları pırıl pırıl parlıyordu. Canan üç gündür okula gelmiyordu gerçekten. İlk iki gün hasta olduğu için gelmemiş olabileceğini düşünmüştüm. Fakat bugün benim de içimde kötü bir duygu gezinmeye başlamıştı. Oturduğu sandalyedeki boşluk, insanı rahatsız edici hale gelmişti. Kafamı her çevirişimde onu orada görür gibi oluyordum.

Değişik bir kızdı Canan. Biraz suskun, biraz huysuz, kimi zaman da uçarı... Günü gününe uymuyordu. Bu yüzden sınıftakilerin çoğu ile pek anlaşamazdı. Ama benimle arası iyiydi. Kocaman kulaklarımla ve şişman

bedenimle alay etmeyen birkaç kişiden biri de oydu. Öyle her dakika yan yana gelmesek de bir sorunu olursa yalnızca bana söyler, benden yardım isterdi. Ne yalan söyleyeyim, ben de hoşlanırdım bundan. Birinin gözünde herkesten farklı olmak bambaşka bir duyguydu çünkü. Davranışlarını uzaktan izlerdim genellikle, başı sıkıştığı zaman kimden yardım isteyecek diye merak ederdim. Doğruca bana gelirdi. Yalvarıp yakarmazdı da üstelik, ne istiyorsa açık açık söylerdi. Böyle davrandığı için de ayrıca sevinir, kendimi onun gözünde bambaşka bir yere koyardım.

Öğretmenin ayak seslerini duydum bu arada. Sınıfın ortasına doğru ilerliyor, yaklaşan yeni yıl ve takvimler üzerine bir şeyler anlatıyordu. Kulağım onda, aklım Canan'daydı. İyi bir insandı öğretmenimiz. Kırk yaşına yaklaştığını söylemişti geçenlerde. Ara sıra can sıkıcı olaylar yaşasak da genellikle yumuşak davranırdı bize. Ancak Canan hakkındaki suskunluğu kafamda soru işaretleri uyandırmaya başlamıştı. O anda kararımı verdim. Cananların evini biliyordum nasılsa, okula iki sokak ötede oturuyorlardı. Kimi günler köşe başına kadar birlikte yürürdük. Bizim evimiz ters yöneydi ama onun için beş dakikalık gecikmeleri göze alırdım. Bugün de öyle yapacaktım. Bu karar içimi rahatlattı. Tüm dikkatimi Burcu öğretmene yönelttim. O da bana bakıyormuş meğer, göz göze geldik. Kızardım hafifçe.

Sonraki saatler çabuk geçti. Dersler, ödevler, kantin kuyrukları, şakalaşmalar derken ikindiye kolayca

ettik. Okuldan koşarak çıktım. Birinci sokak, ikinci sokak... Zaten yaşadığımız kasabanın büyüklüğü neydi ki! Kırlangıç uçuşuyla bir iki dakika. Cananların evine çekinerek yaklaştım ve korktuğum başıma geldi. Beni görür görmez, “Yok onlar burada,” dedi bir ses. Çevreme baktım. İn cin top oynuyordu.

“Gittiler.”

Olurdu bazen böyle. İçimde oluşan sesleri başkası söylemiş gibi algıladım. Bu da onlardan biriydi herhalde. Dizlerimde güç kalmadı. Az kalsın yere yığılacaktım. Kendimi güçlkle toparladım. Eve bir daha baktım. Perdeler bile kaldırılmıştı gerçekten, camlar parlıyordu yalnızca. Sokağa bakan balkonda ise çamaşır ipleri dışında bir şey çarpmadı gözüme. Yutkundum. Çantam kendiliğinden ağırlaştı. Üst katta bir adam gördüm, meraktan delirmiş gözlerle bana bakıyordu, az daha dikkilsem üzerime bir kova soru boşaltacaktı sanki. Oysa ben o anda kimseye dert anlatacak durumda değildim. Çabucak uzaklaştım. Sokağın köşesini dönmeden önce biraz soluklanayım dedim. Dönüp baktım. Hayır, yanlış değildi geldiğim yer, o evdi. Cananlar gitmişlerdi. Adam ise aynı yerde iri bir baykuş gibi kıpırdamadan duruyordu.

Yürüdüm. Yürüdükçe gözümün önüne eski günler gelmeye başladı. Canan ikinci sınıftayken katılmıştı aramıza. Kabaca hesapladım, tam da bu aylardı sanki, demek ki en fazla bir yıl birlikte okumuştuk. İlk haftalar kimseye sokulmamış, sorulan sorulara kısacık yanıtlar vermişti. Kibar değildi, fakat açık sözlüydü.

Çalışkan değildi, ama dürüsttü. Üstü başı derli toplu sayılmazdı, fakat temizdi. Kimi sözcükleri farklı bir vurguyla söylemesi, herkesin bildiği bazı konulardan habersiz olması sınıfımızın şımarık çocuklarının kırdamasına yol açıyordu. Bu duruma ondan çok ben üzüliyordum. Arkadaşlarımdan bazılarını uyarımıştım da üstelik. Ancak bu uyarılar pek bir işe yaramamıştı. Hatta Burcu öğretmenin azarlamaları bile sabun köpüğü gibi kısa sürede etkisini yitiriyordu.

Geceyi oldukça huzursuz geçirdim. Sabah oldu. Kuşkusuz ki okul yolunda gözüm sürekli Canan'ı aradı. Gelmeyeceğini bilsem de bir umut işte. Gelmedi. Burcu öğretmen bir açıklama yapar mı diye bekledim, yapmadı. Sonunda dayanamadım. Dersin bitiminde koridorun öteki ucuna kadar koştum. Köşede dikildim. Öğretmenler odasının yolu buradan geçiyordu nasılsa. Düşündüğüm gibi de oldu. Burcu öğretmen sert adımlarla yaklaştı. Beni görünce bir an şaşırды. Oraya ne çabuk ulaştığımı hesaplamaya çalışsa da beceremedi. Zaman yetmedi çünkü.

“Bir şey sorabilir miyim öğretmenim?” dedim.

“Sor,” dercesine baktı yüzüme. Geçen her saniye uygun sözcük bulmamı zorlaştırıyordu, gecikmeden söze girmeliydim:

“Şey... Canan'a ne olduğunu... merak ediyorum da...”

Bakışları önce düşünceliydi ama sonra değişti. Hatta gülümsedi bile. “Gel benimle,” dedi. İki adım geriden

kendisini izlemeye başladım. Kafamdaki soruyu sorabildiğim için rahatlamış, bundan sonrası için de heyecanlanmışım. Okulumuzun girişinde büyükçe bir bekleme salonu vardı, gelen konuklar daha çok orada oyalanırlardı. İçeri girdik. Burcu öğretmen köşeye oturdu. Bana da yer gösterdi. Çantasını sehpanın üzerine bırakıp ellerini sağ dizinin üstünde birleştirdi:

“Saygıncığım,” dedi, “Cananlar buradan taşındılar. Haberin olsun.”

Bu sözü söyleyebilmek onu epey yormuştu herhalde. Sık sık solup almaya başlamıştı. Kısa bir duraksamadan sonra devam etti: “Pazar gecesi... Çok da eşyaları yokmuş zaten. Birkaç saat içinde küçük bir kamyonu yüklemişler. Gitmişler.”

“Nereye?” dedim yavaşça.

“Bilmiyorum,” dedi Burcu öğretmen. Dışarıya bakmaya başladı. Ben de baktım. Havada dolanıp duran birkaç karga dışında hiçbir hareketlilik yoktu görünürlerde. Dağlar, tepeler, ağaçlar, evler, her şey donup kalmıştı.

“Ne olmuş ki?”

“Çok söylenti var. Hangisi doğru ben de bilmiyorum. Neden gittiklerini araştıracak olan da biz değiliz. Okul yönetimine haber vermediklerine göre yapabileceğimiz bir şey yok. Kuşkusuz hepimiz üzülüyoruz, ancak zaman her şeyi anlaşılır hale getirecektir. Böyle düşün lütfen. Bakarsın bir gün geri geliverirler.”

“Komşuları bir şey bilmiyor mu acaba?”

“Komşularla değil de muhtarla konuşmuş müdür bey. Onun da bir şey bildiği yokmuş ne yazık ki. Kaşla göz arasında ortadan kaybolmuşlar. Gerisi söylenti, dedikodu... Çaresi yok, alışacağız. Biz de birçok arkadaştan ayrıldık zamanında. Önce üzüldük, sonra unuttuk. Sen de unutursun. Hadi şimdi git, dolaş biraz. Üzülme.”

Kalktım. Benimle birlikte Burcu öğretmen de toparlandı. Kapının önünde yol vermek için bekledim. Yumuşacık elleriyle saçlarımı karıştırdı ve omzumdan hafifçe itekledi:

“Geç bakalım,” dedi.

Omzumdaki tatlı zorlama karşı çıkılacak gibi değildi. Önden yürüdüm. Koridora adım atar atmaz karşılaş-tığım yarı karanlık ortam rahatlamamı sağladı. Burcu öğretmen merdivenlere yönelirken ben de bahçeye çıkı-yordum.

